

Cennet Kapısı

Ezber bozan sanatçı Neslihan Özgenç Erdoğan'ın dokuzuncu kişisel sergisi. Bu sergide sanatçı zamanın ruhunun kendi zihninde çağrıştırdığı hikâyelerin parşömenlerini izleyicisiyle paylaşıyor. Zengin imgeleminin etkileyici bir haritalaması olan resimlerini “bir karakter iniyor ve mekâna hükmetmeye başlıyor...” diye anlatan sanatçının kullandığı açık kompozisyonlar, bizi davet ettiği merak uyandıran bu oyunun sürekli olduğuna işaret ediyor. Her tuval bir kapı sanki ve biz de bir kapıdan ya da belki kapı deliğinden baktığımız bu uçsuz bucaksız, çok katmanlı ve zamansız topografyanın farklı bir köşesini izliyoruz her bir resimde. Bakışlarımızın hedefi olan etkileyici manzaralar, cennetten mi araftan mı bilemediğimiz hülyalı hikâyelerle dolu. Tanrısal bir gözle savaş, ölüm, mutluluk, neşe ve hüznün halleri bir bekleyiş halinde olan figürler aracılığıyla eş zamanlı biçimde sunuluyor bizlere.

Sanatçı, bazen 17. yüzyıl Hollanda resimlerinin peyzajını hatırlatacak kadar tanıdık ama çoğunlukla ütöpik bir peyzajın içinde iki boyutun sınırlarını zorluyor ve farklı boyutlarda figürler kullanarak uzağı yakın yakını uzak ediyor. Perspektifin bu ustaca kullanımına, çoğu resimde gökyüzünden sarkan ve mekân içinde mekâna müdahale eden vinç kancası, anahtarı üstünde asma bir kilit, sarkan küre, topaç ve zeplin gibi farklı objeleri de ekleyince topografik bütünlüğü bozan resimler bize belirsiz, tekinsiz ama bir o kadar da merak uyandırıcı bir atmosfer sunuyor.

Peyzaja gömülü ve çoğu resimde tekrar eden kırmızı elma ve kubbe gibi masallara ait büyümlü öğeler ile düş ile gerçek arasındaki sınırı sorusallaştıran heterotopik kurgular deneyen sanatçı, gerçeklik ve dünya algımızın sınırlarını sorguladığını ifade ediyor. Günlük kent yaşamının içinden koparıp bu fantastik diyara taşıdığı park bariyeri gibi nesnelere de iktidarların otoritesine ve kısıtlayıcı coğrafi işaretlemesine vurgu yaptığını belirtiyor.

Resmi ikiye bölen durağanlık figürlerin bakışları ile aşılmış. Bir tuvalde metruk bir şehrin kalıntıları üzerinde bir başka tuvalde ise kayıp bir zemin üzerinde konumlanan bu ilgi çekici figürlerin bakışlarını takip ettiğimizde sanatçının bizi tuval üzerinde gezdirdiğini ve figürlerin birbirleriyle sessizce konuştuklarını anlıyoruz. Sakin ve dingin bir ifadeyle bizi karşılayan bu antropomorfik figürler, her bir tuvalin karşısında bizi yine dakikalarca esir ediyor. Bakışları, duruşları ve her biri sanatçı tarafından tasarlanan ve büyük titizlikle resmedilen kostümleriyle imgelemimize bir şölen yaşıyorlar adeta. Üzerinde buldukları topoğrafyayı insan dışılık efektleriyle tuhaf biçimde egzotik ve çekici kılıyorlar. Ve anlıyoruz ki her biri kendi hikâyesinden çıkıp bu zamansız ve mekânız topoğrafyada beliriyor izleyiciye ait oldukları masal ya da hikâyelerini anlatmak için... Ya da belki de izleyiciyi kendi dünyalarına götürmek için...

Bu cazibeli daveti kabul etmiş olan Veronese'nin şövalyesi gibi bizler de “insanın olmayan bir şeyi hayal edeceğine inanmıyorum” diyen sanatçı Neslihan Özgenç Erdoğan'ın kurduğu bu etkileyici oyuna davetliyiz. Hayal dünyamızın oyunu zenginleştirmesi ve bizi başka olasılıkların varlığına ikna etmesi dileğiyle.... Hoşgeldiniz.

Tuğba Ayas Önel